

HỒI 77

TRONG LÒNG THÙ GHÉT
NGOÀI MẶT LÀM LÀNH

Tây Môn Khánh sợ Nguyệt nương không chịu để Nhiệm Y quan coi mạch, định xuống để khuyên lơn, nhưng tới nơi đã thấy Nguyệt nương ăn mặc sang trọng trang điểm lộng lẫy ngồi chờ thì mừng lắm, vội trở ra mời Nhiệm Y quan xuống. Nhiệm Y quan vừa bước vào, Nguyệt nương đã đứng dậy thi lễ. Nhiệm Y quan lật đật vái chào cung kính. Nguyệt nương ngồi xuống, mời Nhiệm Y quan ngồi vào ghế đối diện, Cẩm Đồng đem một cái gối nhỏ để trên bàn. Nguyệt nương từ từ vén tay áo, để lộ cổ tay trắng ngần khoan thai đặt tay lên gối cho Nhiệm Y quan bắt mạch. Bắt mạch cả hai tay xong, Nguyệt nương đứng dậy vái chào Nhiệm Y quan, hai a hoàn chạy tới đưa vào phòng trong.

Cẩm Đồng đem trà ra, Nhiệm Y quan uống trà, nói với Tây Môn Khánh:

- Lệnh phu nhân bẩm sinh khí huyết không được sung mãn, nên lúc thai nghén khí huyết càng thêm bất điều, dễ sinh giận dữ. Hỏa trong gan lại vượng nên đầu nhức, mắt mờ, tim bị trở ngại trì trệ nên lòng hay sầu muộn, lại vì huyết thiếu mà khí đa nên tứ chi thường bải hoải.

Nguyệt nương sai Cẩm Đồng ra nói:

- Đại nương tôi hiện hơi nhức đầu, bụng dưới và lưng hơi đau, ăn uống chẳng thấy ngon.

Nhiệm Y quan nói với Tây Môn Khánh:

- Thưa điều đó thì tôi đã biết, bây giờ nói vậy lại càng rõ hơn.

Tây Môn Khánh nói:

- Chẳng nói giấu gì tiên sinh, tiện nội đang thai nghén, lại vừa gặp chuyện buồn giận nên mới sinh ra như vậy, xin tiên sinh liệu gia giảm mà tận tình điều trị cho.

Nhiệm Y quan nói:

- Đại nhân không phải nhọc công dặn dò, vãn sinh đâu dám không tận tâm tận lực. Vãn sinh sẽ làm thuốc tễ an thai hạ khí, trừ đau nhức mệt mỏi và bồi bổ khí huyết, tự nhiên lệnh phu nhân sẽ khỏe khoắn muốn ăn.

Tây Môn Khánh dặn thêm:

- Cần nhất là xin tiên sinh hết lòng lo sao cho cái bào thai được yên.

Nhiệm Y quan đáp:

- Vãn sinh đã hiểu, xin đại nhân cứ yên lòng, cần nhất là an thai điều khí.

Tây Môn Khánh lại nói:

- Đệ tam phòng của chúng tôi hôm kia bị nôn oẹ và đau bụng, tiện đây cũng xin tiên sinh cho thuốc.

Nhiệm Y quan đáp:

- Thưa vâng, vãn sinh sẽ cho đem thuốc lại.

Nói xong đứng dậy cáo từ. Tây Môn Khánh tiễn ra, lúc đi ngang đại sảnh, Nhiệm Y quan thấy gia nhân ra vào rộn rịp, lại có đoàn hát đang dựng rạp, các ca công đang chuẩn bị nhạc khí, bèn hỏi:

- Quý phủ hôm nay có việc vui mừng gì vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hôm nay Tống Ngự sử mượn nơi đây để bày tiệc khoản đãi Hầu Tuần phủ, nhân dịp Tuần phủ thăng chức về kinh.

Nhiệm Y quan nghe xong trong lòng càng thêm kính sợ Tây Môn Khánh. Tới ngoài, Nhiệm Y quan mấy lần khom mình vái chào Tây Môn Khánh rồi mới lên ngựa mà về.

Tây Môn Khánh trở vào, sai lấy một lạng bạc và năm vuông lụa, bảo Cẩm Đồng đem tới cho Nhiệm Y quan rồi đợi lấy thuốc mang về.

Nhiệm Y quan về rồi, Kiều Nhi và Ngọc Lâu lại vào ngôi trò chuyện với Nguyệt nương. Ngọc Lâu bảo:

- Đó, nếu Đại nương không chịu cho người ta coi mạch thì làm sao người ta có thể biết được tâm bệnh của Đại nương mà cho thuốc.

Nguyệt nương nói:

- Tôi đâu muốn ra làm gì, chẳng qua là gia gia quá lo lắng cho tôi, lại năn nỉ hết lời, tôi không ra sao được. Vả lại các muội cứ lôi tôi ra nên tôi phải ra. Chứ nếu không, thử đợi mười năm xem tôi có chịu ra không. Thà tôi chết đi lại được yên tĩnh. Tôi mà chết là người ta được đem lên làm chính thất ngay chứ đừng có nói.

Ngọc Lâu bảo:

- Thôi, tôi xin Đại nương, buồn giận mãi làm gì, mà việc gì phải nói những lời như vậy. Không phải tôi nói xấu người khác, nhưng Ngũ nương quả là người chẳng biết điều chút nào, ăn nói hành động hàm hồ quá lắm. Người như thế ai chẳng biết, Đại nương giận làm gì cho mệt.

Nguyệt nương bảo:

- Nếu Ngũ nương chỉ không biết điều như lời Tam muội nói thì đã khá, đằng này tôi sợ tâm địa Ngũ nương chẳng phải vừa, chỉ chuyên nghĩ chuyện làm hại người khác mà thôi.

Ngọc Lâu nói:

- Đại nương là người chủ trong nhà, cai quản chúng tôi, thiết tưởng Đại nương cũng nên rộng lượng một chút cho Ngũ nương được nhờ, nếu Đại nương chặt chẽ quá thì Ngũ nương biết làm sao. Người ta thường nói, một người quân tử dung được mười kẻ tiểu nhân, xin Đại nương nghĩ lại.

Nguyệt nương bảo:

- Tôi đâu phải là chủ trong nhà, người ta chỉ cần biết đến gia gia mà thôi, chứ đâu cần biết đến tôi.

Ngọc Lâu nói:

- Làm gì có chuyện đó, Đại nương thấy không, Đại nương không khỏe trong người nên gia gia không dám xuống phòng Ngũ nương đó.

Nguyệt nương bảo:

- Sao lại không xuống? Không xuống thì người ta lấy dây cột vào cổ gia gia mà lôi xuống ấy chứ. Vả lại gia gia thương yêu ai thì cứ đến với người đó, tôi nào dám ngăn cản, ngăn cản lại mang tiếng này nọ lôi thôi.

Ngọc Lâu nói:

- Đại nương cứ nghĩ quá đi như vậy nên mới buồn giận chứ làm gì có chuyện đó. Thôi, bây giờ Đại nương đừng giận nữa, để tôi gọi Ngũ nương tới đây lấy tạ lỗi Đại nương.

Đại cữu mẫu bước vào, nghe Ngọc Lâu nói vậy, cũng bảo Nguyệt nương:

- Phải đấy, hai người nên làm lành với nhau đi là hơn. Nếu không thì sẽ đưa quan nhân vào chỗ khó xử. Quan nhân có muốn đến với Ngũ nương thì sợ cỗ nương buồn giận, mà không đến thì Ngũ nương lại giận quan nhân mà giận cả cô nương nữa, như thế rồi cứ xa cách thêm ra, trong nhà mất vui đi.

Ngọc Lâu nói tiếp:

- Nhân có đại cữu mẫu ở đây, Đại nương cũng nên tha thứ cho Ngũ nương để đại cữu mẫu được vui. Hôm nay nhà có đại tiệc, tôi phải đứng ra lo việc, đáng lẽ Ngũ nương phải vào đây giúp đỡ tôi, đằng này cứ nằm trong phòng, tôi cũng không vừa lòng chút nào cả. Kêu Ngũ nương vào đây xin lỗi Đại nương rồi phụ tôi lo việc chứ. Đại cữu mẫu nghĩ vậy có đúng không?

Ngô Đại cữu mẫu đáp:

- Tam nương nói đúng lắm.

Đoạn quay sang Nguyệt nương:

- Cô nương à, Tam cô nương đã nói vậy thì cô nương cũng nên nghĩ lại, để cho quan nhân đỡ phần khó xử.

Nguyệt nương không nói gì, Ngọc Lâu đứng dậy định bước ra thì Nguyệt nương bảo:

- Tam nương đừng gọi nó, nó muốn lại đây thì lại, không việc gì phải mời gọi như vậy.

Ngọc Lâu đứng lại đáp:

- Để tự nhiên thì Ngũ nương đâu dám lại, phải gọi chứ.

Đoạn nói đùa:

- Tôi gọi mà Ngũ nương không chịu lại thì tôi lấy dây cột cổ lối lại dây ấy chứ.

Nói xong xuống phòng Kim Liên. Tới nơi thấy Kim Liên đang ngồi thừ người trên tràng kỷ, đầu tóc không chải, mặt mũi xanh tái, bèn bảo:

- Ngũ thư thư à, sao không chải đầu trang điểm đàng hoàng, hôm nay nhà có đại tiệc, bạn rộ biết bao mà chẳng thấy thư thư vào giúp một tay, cứ ngồi giận dỗi mãi hay sao. Hồi này chúng tôi có khuyên can, Đại nương cũng nguôi giận rồi, bây giờ thì thư thư cũng chẳng nên giận nữa, mà nên vào lạy tạ lỗi Đại nương thì hơn, mình là người dưới mà, lời nói lại chẳng mất tiền mua, sao không làm cho êm ấm cửa nhà. Bây giờ thư thư giận thì định giận đến bao giờ. Chi bằng bây giờ vào xin lỗi một câu, bao nhiêu chuyện cũ bỏ qua có phải là tốt hơn không. Nếu không thì thư thư chỉ làm cho gia gia khó xử thêm mà thôi, gia gia dù có muốn xuống với thư thư cũng không dám vì sợ Đại nương buồn giận. Thôi thì chỗ chị em trong nhà, cái gì qua đi thì thôi.

Kim Liên nói:

- Thôi thôi, tôi đâu dám làm chị em với người ta. Người ta là con nhà danh giá, cưới xin linh đình, trở thành vợ cái con cột trong nhà, còn tôi là phận nghèo hèn, hư thân trác nết, theo gia gia về nhà này, làm sao chị em với người ta được.

Ngọc Lâu bảo:

- Sao lại nói vậy, thư thư cũng như tôi, tuy là phận lẽ mọn nhưng cũng là vợ chứ là gì, tuy không cưới xin linh đình, nhưng cũng mai mối đàng hoàng chứ có ai theo gia gia về nhà này đâu. Tuy nhiên tôi cũng xin khuyên là ở đâu cũng vậy, còn có người này người kia, từ nay thư thư nói năng hành động gì cũng phải nên đắn đo sau trước, nhìn dưới nhìn trên để tránh những chuyện đáng tiếc. Dầu sao thì thư thư cũng có lỗi, có mặt đại cữu mẫu và ba vị sư phụ mà thư thư ăn nói chẳng giữ gìn, khiến họ cười chê, trách gì Đại nương không giận. Chuyện này không dàn xếp cho êm đẹp, chẳng lẽ cứ thế này mãi sao. Thôi, thư thư chải đầu trang điểm đi, rồi chúng mình cùng vào thượng phòng.

Kim Liên im lặng một lúc, suy nghĩ về lời Ngọc Lâu rồi nén giận, bước tới trước gương chải đầu trang điểm, rồi thay áo, cùng Ngọc Lâu vào thượng phòng.

Ngọc Lâu bước vào, vén màn nói:

- Đại nương thấy không, tôi nói là thế nào Ngũ nương cũng lại mà.

Rồi quay lại cười bảo Kim Liên:

- Không vào lạy tạ lỗi với Đại nương mau đi.

Đoạn bước vào, đứng qua một bên, bắt chước giọng bà già, nói đùa với Nguyệt nương:

- Thưa thân gia, cháu nó còn trẻ người non dạ chưa hiểu gì cả, nên mới dám cả gan xúc phạm tới thân gia, xin thân gia nể mặt tôi mà tha cho cháu lần này. Lần sau cháu còn tái phạm khiến thân gia buồn phiền, thì lúc đó tùy thân gia đánh đập chửi mắng, tôi không dám xin cho cháu nữa.

Mọi người cười âm cả lên. Kim Liên ngưng ngưng bước tới lạy Nguyệt nương bốn lạy, rồi cúi đánh Ngọc Lâu mà bảo:

- Đồ quỷ, cái mặt như vậy mà đòi làm mẹ tôi sao?

Mọi người lại cười, Nguyệt nương cũng không nín cười được. Ngọc Lâu nói đùa với Kim Liên:

- Con nhà bất hiếu, người thấy bà chủ dây khoan hồng cho người thì người lên mặt mắng cả mẹ người hay sao.

Đại cữu mẫu nói:

- Hai chị em đùa giỡn khiến cho cô nương chúng tôi đây cũng được vui vẻ, thảo nào người ta vẫn nói, mẫu đơn tuy đẹp còn nhờ lá xanh.

Nguyệt nương bảo:

- Nhưng từ này giờ người ta có nói gì với tôi đâu.

Kim Liên vội nói:

- Đại nương cao cả như trời, tôi thấp hèn như đất, Đại nương mở lượng bao dung cho tôi, tôi nguyện ghi khắc trong lòng.

Ngọc Lâu đập vào vai Kim Liên:

- Thôi, vậy là được rồi, bây giờ thì phải giúp tôi lo việc chứ, đứng đó mà nói hay sao?

Kim Liên vội cùng Ngọc Lâu xếp đặt mọi việc cho bữa tiệc.

Lát sau Cẩm Đông đem thuốc về, lại trình cả thiệp của Nhiệm Y quan cho chủ. Tây Môn Khánh sai đem ngay xuống cho Nguyệt nương.

Nguyệt nương gọi Ngọc Lâu bảo:

- Có cả thuốc của Tam nương đây này.

Ngọc Lâu bước lại nói:

- À, hôm nọ ở nhà Ứng nhị gia về, tôi nôn oẹ và đau bụng nên gia gia mới bảo Nhiệm Y quan làm thuốc cho đấy.

Nguyệt nương bảo:

- Có lẽ hôm nọ Tam nương bị lạnh, thuốc này chắc là thuốc tiêu hàn đấy.

Nói xong đưa thuốc cho Ngọc Lâu. Ngọc Lâu nhận thuốc, sai a hoàn cất thuốc đi, rồi tiếp tục cùng Kim Liên lo việc.

Trong khi đó, Tống Ngự sử tới, Tây Môn Khánh mời vào thư phòng uống trà nói chuyện. Tống Ngự sử cảm tạ về cái đỉnh quý rồi hỏi:

- Dám xin tiên sinh cho biết giá cả.

Tây Môn Khánh nói:

- Đem đến còn sợ đại nhân không vừa lòng, đâu dám nói giá.

Tống Ngự sử nói:

- Nếu vậy thì tôi biết lấy gì cảm tạ tiên sinh.

Nói xong đứng dậy vái tạ. Tây Môn Khánh cũng đứng dậy đáp lễ. Hai người ngồi xuống, nói sang chuyện dân tình phong tục địa phương. Sau đó câu chuyện chuyển qua đàm quan lại địa phương. Tây Môn Khánh nói:

- Theo chỗ văn sinh được biết thì Hồ Tuần phủ có tài có đức, được dân gian ngưỡng vọng, Lý Tri huyện là người mẫn cán, dân cũng được nhờ, còn các vị khác thì văn sinh không được rõ cho lắm.

Tống Ngự sử hỏi:

- Thế còn Chu Tổng binh ở phủ Thủ Bị là người thế nào?

Tây Môn Khánh đáp:

- Chu Tổng binh là người lão thành lịch lãm, nhưng theo văn sinh thì chưa bằng Kinh Đô giám, tuổi trẻ mà xuất thân võ

cử, thao lược trí dũng kiêm toàn, chẳng hay đại nhân có thấy như vậy chăng?

Tống Ngự sử đáp:

- Văn sinh cũng nghe người ta ca tụng Kinh Trung.

Tây Môn Khánh nhân dịp nói ngay:

- Kinh Đô giám với văn sinh cũng là chỗ tương giao, hôm qua tới đây có đưa cho văn sinh tấm thiệp, nhờ đại nhân để mắt cho.

Tống Ngự sử nói:

- Nếu vậy thì Kinh Đô giám cũng đáng được nâng đỡ. Tiên sinh còn thấy người nào khác nữa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Chẳng giấu gì đại nhân, văn sinh có người anh vợ họ Ngô, hiện là Chánh Thiên hộ, vừa rồi có công lo tu bổ và xây dựng kho dựn đúng hạn, kết quả rất tốt đẹp, xứng đáng được thăng Chỉ huy, đại nhân để tâm cất nhắc cho thì văn sinh đội ơn lắm.

Tống Ngự sử nói:

- Đã là thân thích của tiên sinh thì văn sinh sẽ hết lòng, chẳng những được thăng chức, mà ngay bây giờ văn sinh có thể đề cử cho làm chức Kiểm sự được.

Tây Môn Khánh đứng dậy vái tạ, rồi lấy thiệp của Ngô Đại cữu và Kinh Đô giám, hai tay đưa cho Tống Ngự sử. Tống Ngự sử xem xong, đưa cho thư lại cất đi rồi dặn:

- Ngày mai nhớ nhắc ta, để ta làm bản tấu trình về triều.

Viên thư lại cất thiệp đi. Tây Môn Khánh sai Đại An lấy ba tiền, ngâm dúi cho viên thư lại, dặn nhớ nhắc giùm.

Hai người đang nói chuyện thì nghe bên ngoài tiếng hò hét dẹp đường rồi tiếng ngựa hí, sau đó gia nhân vào thưa:

- Các quan đã tới.

Tây Môn Khánh bước ra tiếp đón. Tống Ngự sử lưng thưng ra sau. Các quan theo thứ tự lớn nhỏ mà thi lễ. Tây Môn Khánh dẫn Tống Ngự sử và các quan tới coi phòng tiệc. Tống Ngự sử thấy bàn ghế chỉnh tề, bát đĩa toàn đồ quý, khung cảnh xung quanh trang hoàng rực rỡ thì vui lắm, cảm tạ Tây Môn Khánh hết lời rồi nói:

- Thật làm tốn kém cho đại nhân quá, chỗ chúng tôi đóng

góp thật chẳng thấm vào đâu, thôi thì đại nhân vì tôi mà lo cho, các quan đây không đóng góp thêm nữa đâu.

Tây Môn Khánh cười:

- Có thiếu chút ít thì vãn sinh xin bù thêm, làm gì có chuyện quý quan phải góp thêm nữa.

Nói xong mời mọi người ngồi. Các quan theo thứ tự lớn nhỏ mà ngồi. Tống Ngự sử thấy các quan đủ mặt thì sai người đi mời Hầu Tuân phủ. lát sau, một quân hầu phi ngựa tới trước báo:

- Hầu lão gia đã tới.

Tây Môn Khánh cho dàn nhạc tấu nhạc vang lừng. Các quan kéo nhau ra tận cổng ngoài nghênh tiếp. Tống Ngự sử thì đứng đợi ở cổng trong.

Ngôi kiệu bốn người khiêng hạ xuống tại cổng ngoài. Hầu Tuân phủ mặc triều phục, đeo kim đai bước xuống. Các quan vái chào rồi mời vào. Tới cổng trong, Tống Ngự sử bước ra vái chào và mời vào đại sảnh.

Tại đại sảnh, các quan theo thứ tự lớn nhỏ bước tới làm lễ, sau cùng Tây Môn Khánh mới bước tới bái kiến. Hầu Tuân phủ đã gặp Tây Môn Khánh trong một bữa tiệc tại nhà Lưu Thái giám nên nhớ mặt, chào hỏi thân mật lắm.

Tống Ngự sử mời Hầu Tuân phủ cởi áo ngoài rồi ngồi vào bàn. Các quan ai ngồi chỗ nấy. Gia nhân đem đồ ăn và rượu ra. Tống Ngự sử thân rót rượu mời Hầu Tuân phủ. Dàn nhạc hòa tấu vang lừng. Bữa tiệc bắt đầu. Dàn nhạc tấu vài khúc thì đến một đám vũ công trình diễn, tiếp đó là phường hát phở tài. Không khí thật muôn phần tung bừng vui vẻ.

Tới quá trưa thì Hầu Tuân phủ sai tả hữu lấy năm lạng bạc ra chia thưởng cho nhà bếp, gia nhân hầu tiệc và các ca công vũ nữ cùng phường hát, rồi mặc áo đứng dậy cáo từ. Các quan tiễn ra đến cổng ngoài. Hầu Tuân phủ lên kiệu, tiễn hô hậu ủng mà về.

Tống Ngự sử trở vào cảm tạ Tây Môn Khánh rồi cùng các quan cáo từ. Tây Môn Khánh tiễn khách xong, thưởng tiền cho các ca công, vũ nữ và phường hát rồi cho về.

Nhân thấy trời còn sớm, bèn giữ lại mấy ca công, rồi sai dọn tiệc mới, cho mời Ngô Đại Cữu, Ứng Bá Tước, Ôn Tú tài, các

quan lý Phó, Cam, Bôn Tứ và Kính Tế. Trong lúc chờ đợi, Tây Môn Khánh bảo ca công đàn hát, lại sai bề mấy cành mai lớn đang nở đẹp, vào cắm tại lục bình, rồi vừa nghe hát, vừa ngắm mai uống rượu.

lát sau mọi người lần lượt tới đông đủ. Bá Tước vái chào Tây Môn Khánh rồi nói:

- Hôm nọ các tẩu tẩu tới đông đủ là hân hạnh cho tôi lắm rồi, đại ca lại còn cho nhiều thứ quá, thật muôn vàn cảm tạ đại ca.

Tây Môn Khánh cười:

- Đồ quý sứ, hôm đó núp trong cửa sổ nhìn trộm các nương nương phải không?

Bá Tước kêu lên:

- Trời ơi, làm gì có chuyện đó, đại ca đừng có nghe lời nói láo của đứa nào đó. À, thôi tôi nhớ ra rồi, không ai khác hơn là thằng Vương Kinh, nó ghét tôi nên bịa chuyện hại tôi đây, nó dám ăn không nói có như thế bao giờ không. Để tôi lột thịt nó ra mới được.

Mọi người uống trà, chờ gia nhân bày tiệc. Ngô Đại Cữu muốn vào thăm Nguyệt nương. Tây Môn Khánh dẫn anh vợ vào. Tây Môn Khánh nói:

- Hồi trưa tôi có nói với Tống Ngự sử rồi. Ngự sử xem thiếp của Đại Cữu rồi giao cho thư lại, dặn là ngày mai nhắc để làm tờ tâu trình về triều. Tôi có cho viên thư lại ba tiền để nó lo cho Đại Cữu. Tống Ngự sử hứa là ngày mai Đại Cữu sẽ có tin mừng thăng quan tiến chức. Tôi cũng nói giùm luôn cho Kinh Đô giám nữa.

Ngô Đại Cữu nghe xong mừng lắm, vái tạ Tây Môn Khánh rồi nói:

- Thật là khiến dưỡng phải phí tâm quá.

Tây Môn Khánh nói thêm:

- Tôi cũng nói Đại Cữu là anh vợ của tôi, Tống Ngự sử nghe xong bảo là sẽ hết lòng.

Nói xong dẫn Ngô Đại Cữu vào phòng Nguyệt nương. Nguyệt nương đứng dậy vái chào anh. Ngô Đại Cữu chào xong rồi bảo Ngô Đại Cữu mẫu:

... vợ ... đi, nhà chẳng có ai mà bà cứ ở liên đây mấy ngày, chẳng để mắt đến việc nhà gì cả.

Đại cữu mẩu đáp:

- Cô nương đây cứ giữ tôi đây này, có cho về đâu, còn bảo là mồng ba mới cho tôi về đấy.

Ngô Đại cữu bảo:

- Nếu cô nương đây lưu giữ thì để ngày mồng bốn về cũng được, mồng ba ngày xấu.

Thăm hỏi Nguyệt nương mấy câu, Ngô Đại cữu cùng Tây Môn Khánh trở ra bàn tiệc, cùng mọi người ăn uống nghe đàn hát.

Tiệc đang vui thì Đại An vào thưa:

- Kiêu thân gia sai Kiêu Thông tới thưa chuyện với gia gia.

Tây Môn Khánh bước ra ngoài thêm. Kiêu Thông chạy tới lạy chào rồi thưa:

- Gia gia tôi đã thưa chuyện với lão gia rồi, nay y hẹn xin đem tới ba chục lạng, lại xin gửi thêm năm lạng để lão gia thưởng cho thuộc cấp.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ta nể lời gia gia người nên mới nhận ba chục lạng để lo việc, lại còn đưa thêm tiền này tiền nọ làm gì. Người đem về đi. Ngày mai ta nói chuyện với Hồ Phủ doãn, sẽ có tin cho gia gia người.

Đoạn quay lại bảo Đại An:

- Mời nó vào trong đem rượu thịt khoản đãi.

Nói xong trở vào bàn tiệc.

Bữa tiệc hôm đó kéo dài tới canh một mới vãn. Tây Môn Khánh tiễn khách, sai gia nhân dọn dẹp rồi vào phòng Nguyệt nương. Đại cữu mẩu thấy Tây Môn Khánh vào thì lánh sang phòng bên. Tây Môn Khánh hỏi vợ:

- Nàng thấy trong người khá hơn không?

Nguyệt nương tươi tỉnh đáp:

- Cũng khá.

Tây Môn Khánh nói:

- Hôm nay tôi đã nói giùm với Tống Ngự sử cho Đại cữu rồi.

Ngự sử hứa sẽ hết lòng, lại nói là sẽ đề cử Đại cữu làm Kiểm sự, như vậy là nay mai Đại cữu sẽ là quan Chỉ huy Kiểm sự đấy. Vừa rồi tôi cũng đã nói với Đại cữu, Đại cữu mừng lắm. Có lẽ chỉ trong ít ngày nữa là có tin mừng.

Nguyệt nương bảo:

- Như vậy phải tốn kém bao nhiêu? Vài trăm lạng chứ ít sao? Đại ca tôi làm gì có tiền?

Tây Môn Khánh cười:

- Ai lấy của Đại cữu đồng xu nào đâu. Tôi nói với Tống Ngự sử, đó là anh vợ của tôi, Ngự sử nói là sẽ đặc biệt lưu tâm, như vậy thì làm gì phải tiền bạc này nọ.

Nguyệt nương bảo:

- Nếu vậy thì tùy chàng lo giùm cho.

Tây Môn Khánh quay lại bảo Ngọc Tiêu:

- Đem thuốc lại đây để ta cho Đại nương uống.

Nguyệt nương bảo:

- Chàng làm gì thì làm đi, để lát đi ngủ tôi uống.

Tây Môn Khánh vừa định bước đi thì Nguyệt nương gọi giật lại hỏi:

- Chàng định đi đâu vậy? Nếu chàng định xuống phòng Ngũ nương thì để tôi nói chàng nghe, Ngũ nương đã tới lạy tạ xin lỗi tôi rồi, bây giờ chỉ còn chàng phải xin lỗi người ta mà thôi.

Tây Môn Khánh nói:

- Tôi có xuống đó đâu.

Nguyệt nương bảo:

- Nay đừng có che mắt tôi, chàng không tới đó thì tới đâu bây giờ? Trước mặt Đại cữu mẩu nó dám bảo là tôi ngăn cản chàng, không cho xuống với nó, vậy thì tôi không cho chàng tới với nó đó.

Tây Môn Khánh ôn tồn:

- Tôi đã nói là nàng đừng để ý tới con dâm phụ đó làm gì.

Nguyệt nương bảo:

- Tôi không cho chàng tới với nó đêm nay đâu. Đêm nay chàng phải tới với Kiêu Nhi, rồi đêm mai chàng tới đâu tôi không cần biết.

Tây Môn Khánh nghe vợ nói vậy, không biết làm sao đành tới phòng Kiều Nhi. Sáng sớm hôm sau, ngày mồng một tháng mười hai, Tây Môn Khánh tới nha môn, cùng Hà Thiên hộ dâng dương làm việc. Tối gần trưa thì về nhà, sai soạn rượu thịt và ba chục lạng bạc, Đại An đem tới Hồ Phủ doãn trên phủ Đông Bình. Hồ Phủ doãn thâu nhận lễ vật và đưa hồi thiệp đem về.

Trong khi đó, Tây Môn Khánh mời Từ tiên sinh tới, nhờ lập đàn tạ ơn trời đất. Lễ xong, Từ tiên sinh ở lại ăn uống một lát rồi về.

Lát sau Đại An về, đem theo thiệp của Hồ Phủ doãn và ấn tín cho Kiều Đại hộ, ấn tín thấy ghi "Kiều Hồng, bản phủ Nghĩa quan". Tây Môn Khánh sai Đại An đem hồi thiệp của Hồ Phủ doãn cùng ấn tín và một quả đựng rượu thịt lại cho Kiều Đại hộ. Lại sai gia nhân đem rượu thịt tới biếu Ngô Đại cữu, Ôn Tú tài, Ứng Bá Tước và Tạ Hy Đại, cùng các quản lý. Mặt khác lại sai viết thiệp mời Chu Thủ bị, Kinh Đô giám, Trương Đoàn luyện, Lưu Thái giám, Tiết Thái giám, Hà Thiên hộ, Hoa Thiên hộ, Ngô Đại cữu, Kiều Đại hộ, Vương Tam và vài thân bằng quyến thuộc khác, ngày mồng ba tới dự tiệc để cảm tạ về sự chúc mừng của họ trong mấy ngày vừa qua. Lại cho gọi các nhạc công và bốn ca công tới đàn hát. Công việc lo tổ chức sắp xếp bữa tiệc lúc trước, Tây Môn Khánh giao cho Ngọc Lâu, nhưng Ngọc Lâu trong người không khỏe nên lại giao cho Kim Liên.

Chiều hôm đó Ngọc Lâu vào hỏi thăm Nguyệt nương:

- Từ hôm qua tới nay, Đại nương uống thuốc của Nhiệm Y quan, trong người thấy thế nào?

Nguyệt nương đáp:

- Quái lạ, ông ta tới nắm tay nắm chân bắt mạch cho thuốc thế nào mà uống vào là hết đau ngay, bây giờ chẳng còn đau đớn gì nữa.

Ngọc Lâu cười:

- Vậy mà Đại nương cứ sợ người ta nắm tay nắm chân.

Ngô Đại cữu mẫu ngồi bên cạnh cũng phải bật cười.

Lát sau Tây Môn Khánh đem bản tính toán buổi tiệc tới hỏi ý kiến Nguyệt nương. Nguyệt nương bảo:

- Chàng đã tính thì việc gì còn phải hỏi lại nữa. Bây giờ chọn người nào lo tiệc thì giao cho người đó là xong. Người nào đứng ra lo thì người đó có ý kiến, hỏi tôi làm gì cho mắt lòng mất bề ra.

Tây Môn Khánh bèn xuất ba chục lạng bạc ra đưa cho Kim Liên để chi tiêu cho bữa tiệc.

Sắp đặt xong xuôi thì Kiều Đại hộ tới. Tây Môn Khánh mời vào đại sảnh uống trà nói chuyện. Kiều Đại hộ được ấn tín thì vui mừng lắm, cảm tạ Tây Môn Khánh hết lời rồi đứng dậy vái tạ mà nói:

- Cũng nhờ thân gia phí tâm lo cho, thật không biết lấy gì cảm tạ.

Tây Môn Khánh dặn:

- Mồng ba này thân gia nhớ tới sớm sớm một chút nhé.

Kiều Đại hộ hân hoan:

- Hôm đó chắc là tôi mặc áo đội mũ đeo đai được rồi phải không? Nhưng chắc là buồn cười lắm. Tôi sẽ tới hầu tiệc thân gia.

Tây Môn Khánh mời Kiều Đại hộ uống trà rồi quay lại dặn Cẩm Đồng:

- Dọn tiệc rượu trong thư phòng cho ta.

Đoạn bảo Kiều Đại hộ:

- Xin thỉnh thân gia vào thư phòng tôi ngồi cho ấm.

Nói xong dẫn Kiều Đại hộ vào thư phòng. Hai người vừa ngồi xuống thì Ứng Bá Tước đến, đem theo nhiều lễ vật. Vái chào hai người xong. Bá Tước nói:

- Đây là lễ mừng đại ca.

Nói xong đưa tám thiệp lên. Tây Môn Khánh thấy trong thiệp ghi tên những người có lễ mừng, gồm Ngô Đạo quan, Ứng Bá Tước, Tạ Hy Đại, Tôn Thiên Hóa, Chúc Thật Niệm, Thường Tri Tiết, Bạch Lãi Quang, Lý Tam, Hoàng Tứ, Đỗ Tam. Tây Môn Khánh bảo gia nhân thâu nhận lễ vật rồi nói:

- Còn bên này gồm Ngô Nhị cữu, Trầm di phu, Nhiệm Y quan, Hoa Đại cữu, Ôn Tú tài và ba người quản lý thì để ngày mồng bốn sẽ mời.

Đoạn quay lại bảo Cẩm Đồng:

- Người lấy ngựa chạy mời Ngô Đại cữu tới đây với Kiều thân gia cho vui.

Lại hỏi:

- Ôn tiên sinh có bên đó không nhỉ?

Lại An đứng sau thưa:

- Ôn tiên sinh không có nhà, nghe nói là đi thăm bạn.

Lát sau thì Ngô Đại cữu tới, Kính Tế và mấy người nữa cũng đến. Tây Môn Khánh mời mọi người nhập tiệc. Qua vài tuần rượu, Tây Môn Khánh nói:

- Kiều thân gia có việc vui mừng, hôm nay đã lãnh ấn tín rồi, hôm nào chúng mình phải chuẩn bị lễ vật tới mừng mới được.

Kiều Đại hộ nói:

- Đâu dám để liệt vị phí tâm như thế.

Đang ăn uống thì sai nhân trên huyện đem hai trăm cuốn lịch năm mới đến. Tây Môn Khánh thưởng tiền cho sai nhân rồi bảo đem hồi thiệp về huyện.

Bá Tước bảo:

- Năm hết tết đến rồi mà tôi cũng chưa biết mặt mũi cuốn lịch mới nó ra làm sao.

Tây Môn Khánh liền lấy ra năm mươi cuốn lịch, chia tặng cho Ngô Đại cữu, Kiều Đại hộ và Ứng Bá Tước. Bá Tước cầm một cuốn lên coi thì thấy niên hiệu năm tới được cải là Trưng Hoa nguyên niên, năm tới lại nhuận tháng giêng.

Tối chiều thì Kiều Đại hộ cáo từ. Bữa tiệc còn kéo dài tới tối, Tây Môn Khánh tiễn khách xong, trở lên đại sảnh dặn gia nhân:

- Ngày mai, chuẩn bị ngựa để ta và Hà Đại nhân ra ngoại thành tiễn Hầu lão gia. Lại An, Xuân Hồng và bốn tên quân hầu ngày mai theo kiệu Đại nương tới nhà Hạ lão gia.

Dặn dò xong xuôi. Tây Môn Khánh xuống phòng Kim Liên.

Tối hôm đó, Kim Liên nghĩ rằng Tây Môn Khánh không đến nên chẳng trang điểm, cứ nằm dài trên giường nghĩ ngợi vẩn vơ, tóc rối không thèm chải, quần áo nhàu nát chẳng muốn thay, trời tối mà chẳng gọi thắp đèn.

Tây Môn Khánh tới, thấy nhà cửa tối om, bên trong yên lặng như tờ, cất tiếng gọi Xuân Mai cũng chẳng thấy thưa,

bèn bước vào phòng, trong ánh sáng lờ mờ, thấy Kim Liên nằm trên giường, lên tiếng gọi cũng chẳng thấy trả lời. Tây Môn Khánh ngồi xuống giường, gọi Thu Cúc thắp đèn, rồi lay Kim Liên mà bảo:

- Nàng làm sao vậy? Tôi hỏi mà cũng chẳng trả lời là sao?

Kim Liên vẫn không đáp, chỉ thấy nước mắt tuôn chảy trên nét mặt đẹp thắm sâu. Tây Môn Khánh thấy vậy, rối loạn cả tâm hồn, ôm lấy Kim Liên mà bảo:

- Thật chẳng ra làm sao cả, ngày thường hai người có vẻ hợp nhau, quý mến nhau lắm cơ mà, sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Kim Liên lau nước mắt rồi sụt sùi đáp:

- Ai trêu chọc gì người ta đâu, tự nhiên người ta kiếm chuyện rồi chửi mắng tôi đủ điều, bảo là tôi quyến rũ chàng. Người ta là vợ cái con cột, lấy chàng có cưới hỏi linh đình, chàng nên giữ chặt lấy người ta là hơn, xuống đây với tôi làm gì để tôi mang tiếng là quyến rũ chồng người ta. Người ta bảo là đêm nào tôi cũng giữ chàng, nhưng thử hỏi liền trong mấy đêm nay, chàng có ở đây với tôi đâu. Người ta còn hạch hỏi tôi đủ điều, có cái áo cừu mà cũng bắt bẻ là tôi không thưa với người ta một miếng. Con a hoàn của tôi làm lỗi thì đánh mắng nó, chứ sao lại kiếm cớ đó để gây chuyện với tôi. Chàng là người chồng, chủ gia đình, có quyền định đoạt mọi việc, chàng để cho người ta áp bức hành hạ tôi như thế hay sao? Vậy mà chàng thấy người ta giận thì sợ hãi lo cuống cả lên, nào sẵn sóc nâng giắc, nào gọi lang y, nào hỏi han đủ chuyện. Tôi dù có theo chàng vào đây thì cũng là vợ chàng, nhưng điệu này thì tôi có chết trong nhà này, chắc cũng chẳng có ai ngó ngàng tới. Vậy mà như chàng biết đó, tôi đã phải nhẫn nhục tới lạy lục tạ lỗi với người ta để trong nhà được yên, mà chàng cũng đỡ khó xử.

Nói xong, nước mắt lại tuôn rơi lã chã. Những giọt nước mắt long lanh như những hạt trân châu lăn dài trên gò má ửng hồng như trái đào chín tới. Tây Môn Khánh chưa biết phải nói gì thì Kim Liên lại gục vào lòng Tây Môn Khánh mà bật khóc lớn, khóc nức nở mãi không thôi. Tây Môn Khánh nâng Kim Liên dậy mà khuyên:

Thôi mà, mấy hôm nay tôi bận rộn nhiều chuyện, hai người nào cũng phải nhịn một chút mới được, chứ tôi thì chẳng biết ai phải ai trái, chẳng biết bênh ai bỏ ai bây giờ. Hôm qua tôi muốn xuống thăm nàng thì Đại nương nói mĩa là tôi xuống xin lỗi nàng, rồi không cho tôi đi mà bắt tôi phải đến với Kiều Nhi. Tuy đêm qua tôi nghỉ tại phòng Kiều Nhi nhưng không lúc nào tôi không nghĩ tới nàng.

Kim Liên giận dỗi:

- Thôi đi, tôi đã hiểu rõ lòng chàng rồi, chẳng qua trước mặt tôi thì chàng ăn nói giả dối vậy mà thôi, chứ còn chàng phải để lòng mà thương yêu vợ cái con cọt của chàng chứ. Người ta lại đang mang giọt máu của chàng trong bụng thì chúng tôi đây phỏng nghĩa lý gì, làm sao dám sánh với người ta.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi mà, đừng nói bậy chứ.

Đang ôm ấp khuyên lơn thì Thu Cúc lù lù đem trà ra, Tây Môn Khánh mắng:

- Đồ khỉ, ai gọi mày đem trà mà đem ra vậy? Rõ thật nhanh nhẩu đoảng.

Đoạn hỏi:

- Xuân Mai đâu sao không thấy?

Kim Liên nói:

- Chàng hỏi đến nó làm gì, từ hôm ấy đến nay buồn giận thành bệnh nằm trong nhà, ba bốn hôm nay chẳng ăn được miếng cơm miếng cháo nào hết. Nó chỉ khóc đòi chết mà thôi, nó nói là Đại nương mắng chửi nó thì nó nhục nhã lắm.

Tây Môn Khánh hỏi lại:

- Thật vậy sao?

Kim Liên đáp:

- Tôi nói dối chàng để làm gì, chàng thử vào coi.

Tây Môn Khánh vội bước sang phòng nhỏ bên cạnh thì thấy Xuân Mai đầu tóc rối bời, dung nhan tiêu tụy, đang nằm ngủ trên giường, bèn gọi:

- Sao không dậy mà cứ nằm vậy?

Gọi thêm ba bốn tiếng nữa cũng chẳng thấy trả lời, Tây

Môn Khánh ngồi xuống giường, xúc Xuân Mai dậy, để ngồi tựa vào mình. Xuân Mai mở mắt nói:

- Xin gia gia buông tôi ra, tôi chỉ là đứa ăn kẻ ở trong nhà, đáng gì cho gia gia bận tâm, gia gia làm vậy chỉ thêm bận đôi tay mà thôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Con nhãi này, Đại nương nói vài câu mà người cũng giận hay sao. Mấy hôm nay người không ăn uống được gì phải không?

Xuân Mai đáp:

- Ăn uống được hay không thì gia gia hỏi làm gì, kẻ ăn người ở trong nhà sống chết có gì đáng quan tâm. Tôi tuy là phận tôi đòi, nhưng có làm điều gì thiệt hại cho nhà này đâu mà Đại nương chửi tôi là con dâm phụ. Rồi tôi lại bị nương nương tôi đánh mắng nữa. Để rồi nay mai vợ Hàn Đạo Quốc vác mặt tới đây, tôi sẽ chửi nó một trận cho mà xem. Chung quy cũng chỉ vì nó giới thiệu con dâm phụ Thân Nhị Thư tới đây mà thôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Có thêm Thân Nhị Thư tới đây đàn hát cũng tốt chứ sao, ai bảo người kiếm chuyện với nó làm gì.

Xuân Mai cãi:

- Ai bảo nó không chịu hát? Khi không tôi chửi mắng hay sao?

Tây Môn Khánh nói lảng:

- Ta tới đây mà người không pha trà cho ta uống hay sao? Tay con khốn Thu Cúc không sạch, ta không uống trà do nó pha đâu.

Xuân Mai đáp:

- Gia gia không biết mấy ngày nay tôi không ăn uống gì sao, bây giờ đứng cũng không đứng nổi, làm sao mà đi pha trà.

Tây Môn Khánh bảo:

- Con nhãi, ai bảo người không chịu ăn uống. Nhưng thôi, ta cũng chưa ăn cơm, để ta với người cùng ăn cho vui.

Nói xong quay ra bảo Thu Cúc vào đem cơm và đồ ăn dọn lên bàn. Lát sau cơm dọn chỉnh tề, Tây Môn Khánh và Kim Liên ngồi kề vai mà ăn, Xuân Mai ngồi cạnh cùng ăn với chủ. Cơm nước xong, Kim Liên muốn cho Tây Môn Khánh vui lòng, liền bảo Xuân Mai vào giường ngủ chung với mình và Tây Môn Khánh.

Hôm sau, Tây Môn Khánh dậy sớm, mũ áo chỉnh tề, đợi Hà Thiên hộ tới. Hai người ăn sáng xong, cùng nhau ra ngoài thành tiễn Hầu Tuân phủ.

Ở nhà, Nguyệt nương sai đem lễ vật tới nhà Hạ Đê hình trước, rồi ngồi kiệu tới sau. Bốn tên quân hầu đi trước dẹp đường; Lai An và Xuân Hồng theo kiệu.

Tối gần trưa. Vương bà mở quán nước ngày trước dẫn Hà Cửu tới cổng, thấy Đại An, vội gọi ra hỏi:

- Lão gia cho nhà không?

Đại An ngạc nhiên:

- Kìa, Vương ma ma và Hà lão nhân, tối đây có chuyện gì vậy? Lâu quá mới gặp.

Wương bà đáp:

- Không có chuyện thì đâu dám tới. Chẳng nói giấu gì cậu, người em của lão Cửu đây có chút chuyện, lão không dám tới một mình để cậu xin lão gia giúp đỡ nên phải nhờ tôi dẫn tới.

Đại An nói:

- Lão gia hôm nay ra ngoài thành tiễn đưa Hầu lão gia chưa về, Đại nương tôi cũng vắng nhà. Ma ma và lão nhân chịu khó ngồi đợi một chút, để tôi vào thưa với Ngũ nương.

Nói xong quay vào. lát sau trở ra bảo:

- Ngũ nương mời ma ma vào chơi.

Wương bà nói:

- Xin cậu dẫn tôi vào, tôi sợ chó dữ lắm.

Đại An liền dẫn Vương bà vào, đi qua hoa viên, tới phòng Kim Liên. Đại An vén màn, Vương bà bước vào, thấy Kim Liên ngồi trên tràng kỷ, mặc áo đoạn bạch, vàng đeo ngọc giắt, vội sụp xuống lạy chào. Kim Liên vội vàng bước tới nâng dậy bảo:

- Chết, sao ma ma lại làm thế, xin ma ma miễn đi cho.

Nói xong mời ngồi. Vương bà khép nép ngồi ghé vào đầu tràng kỷ đối diện. Kim Liên hỏi:

- Sao lâu lắm chẳng thấy ma ma lại thăm tôi?

Wương bà đáp:

- Lúc nào thì tôi chẳng nhớ nương nương, nhưng quả tình

là không dám tới lui gần gũi. Chẳng hay nương nương đã có ca nhi nào chưa?

Kim Liên đáp:

- Con ta, có được đã mừng. À, mà con trai ma ma đã có gia đình chưa?

Wương bà đáp:

- Tôi cũng chưa lo được chuyện vợ con gì cho nó cả. Nó ở Hoài An về nhà đã được hơn năm nay rồi, hiện buôn mì qua ngày, cũng dư giả chút đỉnh. À, mà hôm nay, lão gia có nhà không?

Kim Liên đáp:

- Gia gia tôi hôm nay ra ngoài thành tiễn đưa quan Tuân phủ chưa về, Đại nương tôi cũng vắng nhà, ma ma có chuyện gì chăng?

Wương bà đáp:

- Hà Cửu có chút chuyện nhờ tôi đến nói với lão gia. Chẳng hiểu em trai của lão ta có liên lạc với tụi trộm cướp hay sao mà hiện bị bắt về phủ Đê hình, tính mệnh nằm trong tay lão gia. Người em đó là Hà Thập, thật ra không liên can gì cả, chỉ xin lão gia xét cho mà thương tình thả ra. Hà Thập được thả ra thì sẽ có lễ trọng để tạ ơn lão gia. Hiện tôi có đem theo tấm thiệp đây.

Nói xong lấy tấm thiệp ra, hai tay đưa cho Kim Liên. Kim Liên cầm xem rồi bảo:

- Được rồi, ma ma cứ để tấm thiệp này lại đây, gia gia tôi về, tôi sẽ nói cho.

Wương bà nói:

- Hà Cửu có theo tôi tới đây, nhưng đâu dám vào, hiện đang đứng chờ ngoài cổng, có gì ngày mai tôi bảo Hà Cửu tới đây xin tin tức nhé.

Kim Liên gật đầu rồi bảo Thu Cúc đem trà ra mời Vương bà. Vương bà uống trà rồi nói:

- Nương nương thật là có phúc lắm.

Kim Liên bĩu môi:

- Phúc gì, được yên là may rồi, hồi này thì ngày nào cũng bực mình. Chẳng có gì là êm đềm vui vẻ cả.